

FEBRUARI

På sportlovet skulle några av mina kompisar åka till fjällen. Om jag var avundsjuk? Jag ska inte ljuga. När jag klagade för mamma sa hon helt obekymrat att det var för dyrt med en fjällresa. Men kommunen hade ordnat så att det fanns massor av roliga saker att göra just under lovet. Och en spännande utflykt med familjen skulle det också bli.

Utanför stan, ungefär halvvägs till farmor, ligger Aktivitetsbyn. Det är en slags campingplats vid en badsjö där man kan göra utomhusaktiviteter året

runt. Visst, det är inte som fjällen, men ganska mysigt om du frågar mig. Mamma lovade att vi skulle få testa på något roligt, och farmor skulle följa med.

Vi gick upp tidigt, packade matsäck och åkte för att hämta upp farmor. Hon stod redo med friluftskläder vid sin postlåda. Stella erbjöd henne platsen fram, men hon ville hellre sitta bak med mig. Stella är hundra sextiotvå centimeter lång och har fått sitta i framsätet länge. Jag önskade att jag också skulle få sitta där, men jag var för liten. Mammans bil hade krockkuddar och de var inte gjorda för barn. Jag var bara hundra trettio centimeter lång och inte tillräckligt stor för att skyddas av krockkudden. Vid en olycka skulle den blåsa upp sig med sådan kraft att det skulle kunna vara farligt för mig.

– Sitter du bra, farmor? frågade jag.

Jag ville att hon skulle få en trivsamt resa med oss.

– Det är så bra så, sa hon. Och vilken fin bilkudde du har.

Jag hade faktiskt fått en helt ny bilkudde, och den var både snyggare och skönare än den förra. Det är viktigt att bältet sitter så att det fungerar som bäst ifall en krock inträffar. Med en bilkudde hamnar höftbandet över höften och inte över magen. Samtidigt löper axelbandet diagonalt över bröstet så att det ska kunna fänga upp kroppen på ett så säkert sätt som möjligt.

Under vår färd mot Aktivitetsbyn såg vi solen gå upp över de snöklädda skogarna. Det skulle bli en vacker vinterdag. När vi kom fram blev vi välkomnade av två aktivitetsledare. Det visade sig att vi skulle få åka iväg på ett äventyr med snöskotrar. Det var något vi aldrig hade testat förut. Alla tog på sig hjälmar och sedan fick jag och Stella ta plats bakom aktivitetsledarna på varsin skoter. Mamma skulle få köra efter på en egen skoter med farmor som passagerare. Jag fick hålla i mig ordentligt när det bar i väg genom snön. Där bakom hörde jag mamma och farmor tjuta av skratt. Vi körde genom skogar,

över frusna åar och ut på en stor sjö. Där fick vi äta matsäck och testa att pimpla. Stella och jag fick upp varsin abborre som vi släppte i igen. Jag tror inte att någon av oss skulle fixa att rensa en fisk.

Det höll på att mörkna när vi kom tillbaka, trötta men glada. Vi trodde att vi skulle åka hem till stan igen, men då berättade farmor att hon ville bjuda oss på middag på restaurangen.

– Det är en mycket trevlig restaurang som heter Olympos, sa farmor. De har god mat och ibland hyr de ut hela stället till bröllopsfester och annat.

Det fanns många rätter att välja på. Jag valde lammfärsbiffar. Vi skulle få efterrätt också, lovade farmor när servitören tagit upp beställningen.

– Har ni Kurres chokladbollar? undrade jag, helt allvarligt alltså.

Det är ju det jag gillar mest, men jag såg på Stella att hon tyckte att jag var pinsam.

– Tyvärr, sa servitören och rekommenderade istället äppelkaka med glass, och det är ju också gott.

Det var först när vi börjat äta som jag lade märke till väggmålningarna. De föreställde klippor och stränder som mötte vågorna från ett blågrönt hav. Små byar med vita stenhus förde tankarna till Medelhavet. Då kom servitören tillbaka och ställde en liten grekisk flagga på bordet.

Nu förstod jag. Restaurangen var grekisk och det passade ihop med ledtråden! Kanske fanns nästa himlakropp i närheten? Jag hittade på att jag behövde gå på toa, sedan gick jag runt i lokalen och letade. När jag stod mitt på dansgolvet upptäckte jag något som hängde ner från taket.

Vi befann oss två mil från Helios och där svävade den. Discokulan som föreställde Uranus, en ”glittrande pärla” ungefär lika stor som farmors akvarium. Jag kände ett lyckorus, men försökte spela cool. Jag var rädd att de andra inte skulle fatta utan bara tycka jag var konstig. Jag kände mig faktiskt inte heller helt säker på att det här hade med mysteriet att göra. Jag kunde nämligen inte hitta nästa ledtråd. När farmor hade betalat och vi gjort oss klara för att gå väntade servitören på oss vid utgången.

– Speciellt för dig, sa han och gav mig någon slags kola inslagen i papper. Jag tog emot den i farten.

– Tack vad snällt, sa mamma och liksom föste tillbaka mig.

Hon tyckte visst inte att jag hade varit artig nog.

– Tack, sa jag.

Och nu tyckte jag att servitören log lite mystiskt samtidigt som han tittade bort mot discokulan.

– Så sött att alla småttingar får godis, sa Stella retsamt när vi satt oss i bilen efter restaurangbesöket. Hon var visst lite avundsjuk. Och jag hade ingen lust att dela med mig trots att jag var proppmätt efter middagen. Dessutom trodde jag inte ens att jag gillade den sorten. Därför blev kolan liggande i ett fack i bildörren.

Nästa dag berättade jag för Luna om min upptäckt på restaurangen. Och visst stämde både planetens storlek och avstånd till Helios. Men det bekymrade oss att vi än en gång saknade nästa ledtråd.

